

Una residència a Bellavista: promeses electorals que ens surten cares

Maria Fornés Roca

Regidora de SaI-CUP
a les Franqueses del Vallès
maria.fornes@lesfranqueses.cat

Els dos partits que formen el govern municipal de les Franqueses van prometre una residència a Bellavista i ara fan mans i mànigues per demostrar que han complert, encara que sigui forçant la realitat, donant informacions esbiaixades i dient mitges veritats.

Tenen pressa i, en lloc de buscar un lloc més adequat i fer-ho bé, corren a cedir un terreny amb unes característiques que el fan poc apte per a aquesta funció, pel pendent i els sobre costos que comporta, per les dificultats d'accés i per l'aïllament de l'entorn social que representa. A més, hi destinen un milió d'euros del pressupost municipal perquè sigui rendible per a l'empresa privada que el gestionarà, i que es pugui construir ben aviat. Serà un servei públic o un negoci? Se'n beneficiarà la gent gran de Bellavista i del municipi o la de la comarca que s'ho pugui pagar? Analitzem-ho.

UN CENTRE DE GESTIÓ PRIVADA, POC SOSTENIBLE I CAR Com dèiem, l'edifici s'ha de construir en un terreny amb un fort desnivell, i això farà pujar el cost de construcció. A més, els càlculs de l'estudi de viabilitat es van fer el 2019. Amb l'augment de preus dels materials i de l'energia d'aquests darrers mesos, els costos de construcció seran molt més alts que els que es preveien inicialment. Això vol dir que o bé l'Ajuntament haurà de compensar d'alguna manera aquest augment o bé l'empresa haurà de retallar despesa d'altres conceptes, per exemple en qualitat dels materials, en sostenibilitat, en serveis als residents, en condicions laborals...

El carrer del Terme, a Bellavista, és un carrer amb molt pendent. Això implica dificultats per accedir a l'edifici per a les persones grans i/o amb mobilitat reduïda i qui les acompanyi. Si bé en el procés de contractació l'Ajuntament proposa a l'empresa construir un ascensor des de la plaça Catalunya, no ho exigeix. A més, si l'empresa el construeix, el manteniment i el consum energètic d'aquest ascensor anirien a càrrec del pressupost municipal, és a dir, que els pagariem entre tots.

Encabir el màxim d'habitacions possible en un terreny amb tant desnivell comporta també que hi haurà habitacions en plantes semisoterrades, i que a la majoria d'habitacions no hi tocarà mai el sol, unes perquè donaran al nord, altres perquè hi faran ombra els tres blocs de pisos existents –tal com es pot veure en la il·lustració d'aquest article–, i unes altres perquè donaran a un pati interior, i hi farà ombra el mateix edifici.

GENT GRAN TANCADA I AÏLLADA, UN MODEL CADUC El govern espanyol, aprenent del que ens ha ensenyat la pandèmia, prepara una llei que dona prioritat a la vida en comunitat, l'atenció centrada en la persona, la participació i el control sobre la pròpia vida, i la vinculació amb el teixit social. Per això preveu residències de no més de 90 places (en un primer esborrany no més de 50) i estructurades en unitats de convivència de màxim 15 persones, amb espais comuns (cuina, menjador i sala d'estar) i espais privats, és a dir, més pròximes al concepte de llar que no pas al d'asil.

Mentrestant, el govern municipal inverteix en una residència de 110 places, un model caduc i allunyat dels requisits de la futura llei, dels principis en què es basa i del que és humanament desitjable. Les condicions de la contractació no contenen cap criteri de proximitat, ni pel que fa a contractació de

persones residents a les Franqueses, ni pel que fa al consum d'aliments produïts en l'entorn pròxim, ni preveuen cap vinculació amb la vida social del barri o del municipi (relació amb escoles o instituts, participació en associacions i en la celebració de festes i tradicions...).

CAP PLAÇA PÚBLICA GARANTIDA En declaracions de l'alcalde i altres integrants del govern municipal, s'ha afirmat sempre que, del total de 110 places previstes, 26 tindran preu públic (és a dir, que la persona resident pagarà el preu que en pagaria la Generalitat, si fos concertada) i 55 seran concertades, però si realment ho seran no ho sap ningú; és només un desig. El mateix alcalde ha afirmat repetidament que és la Generalitat qui ha de concertar aquestes places, i de moment no n'hi ha cap garantia, ni cap compromís ni cap xifra, més enllà de converses i declaracions d'intencions. La mateixa consellera expressava més desitjos que promeses: "Hauríem d'intentar que...", una expressió tan hipotètica que, més que donar confiança, consolida el dubte.

El preu d'aquestes places de residència, doncs, mentre no n'hi hagi de concertades, serà de 1.944 euros al mes com a mínim, és a dir, que les ocuparà qui se les pugui pagar, de moment. D'altra banda, tenint en compte que actualment hi ha dos projectes més de residències per a gent gran, un a Can Santa Digna, amb 35 places, i un altre al carrer Girona, al costat del CAP, segurament amb un centenar de places, si la Generalitat concerta més places a les Franqueses, res no garanteix que les concerta amb la residència de Bellavista, sinó que podria concertar-les amb alguna de les altres que hi ha projectades.

Si bé l'alcalde insisteix que aquestes dues residències són privades i la del carrer del Terme serà municipal, el cert és que no ho serà fins d'aquí a 40 anys, i que a canvi d'aportar el terreny i un milió d'euros, l'Ajuntament només obtindrà tres places de lliure disposició.

A més, si finalment s'arribessin a concertar places en aquesta residència, tots sabem que les llistes d'espera són llargues i que la proximitat al domicili de la persona no és cap prioritat. Si aquesta residència es construeix per cobrir la demanda de places de tota la comarca, és fàcil que tinguem una residència que no pugui acollir persones del municipi.

CONCLUSIONS En resum, hi posarem el terreny i pagarem un milió d'euros per un servei que no és de competència municipal sinó de la Generalitat; un milió d'euros del pressupost municipal per fer viable per a l'empresa privada una macroresidència per a gent gran, un model que la pandèmia ha mostrat poc adequat; un milió d'euros a canvi de tres places, i tot perquè alguns partits puguin dir que compleixen una promesa electoral, amb el risc que, invertint en un model obsolet i en un moment de puja de preus, aboquem recursos a un potencial edifici fantasma (i no serà el primer en aquest municipi).

En contraposició, ignorem el que sí que és de competència municipal, que és oferir serveis i recursos perquè les persones puguin viure el màxim temps possible a casa seva. Amb un milió d'euros podríem oferir més i millor atenció domiciliària, acompanyament en el lleure, suport i assessorament en tràmits i gestions, menjadors i altres serveis comunitaris, pisos tutelats compartits... tot un seguit de recursos que permetrien envellir a casa amb la màxima autonomia i el màxim benestar físic i psicològic possibles, i deixar l'ingrés en residència com a últim recurs i per als casos de persones que ja no estiguin en condicions de mantenir un mínim grau d'autonomia.

L'actualitat del Vallès Oriental
continua a les nostres xarxes socials.
Seguiu EL 9 NOU?

